

[Anker Lau.]

at det første halve år af 1959 skal betragtes som en overgangsperiode, hvor man ikke må nedsætte importkvoterne, men give virksomhederne tid til tilpasning, en tilpasning, som vi jo i øvrigt har påkaldt i årevis, men som åbenbart endnu ikke helt er slået igennem. Endvidere vil man formentlig i løbet af dette halve år få nogen afklaring af de europæiske markedsplaner. Fra 1. juli og året 1959 ud er det så tanken at enhver vare skal kunne importeres i en mængde svarende til 5 pct. af årsforbruget i 1958, altså for hele året svarende til mindst 10 pct. af forbruget i 1958.

Man vil yderligere sikre, at ingen importkvota kan nedsættes i 1959. Derved opnås der, at der sættes en moderat konkurrence ind på alle de stærkest beskyttede områder, og ingen vil formentlig bestride, at denne er tiltrængt. Der er jo mange områder, hvor den nuværende import kun andrager fra 0 til 3 pct. af forbruget, hvor altså den hjemlige produktion faktisk har et rent monopol, der kan bruges ikke blot af de pågældende virksomheder, men også af dem, der er interesseret i at presse omkostningerne i vejret. Fejlen er vel kort sagt den, at vi her i landet er tilbøjelige til at indrette konkurrencen og priserne efter de omkostninger, som vi ønsker at have, medens det var sundere for landet og for eksporten at indrette omkostningerne efter de priser, der kan opnås i sund konkurrence.

Ud over dette har vi tilsluttet at give virkelig mulighed for rimelige erhvervsforhold for unge, for nye importører. Ønsket herom gav den højtærede minister også stærkt udtryk for sidste år, men den samme højtærede minister har i år måttet erkende, at der heller ikke på dette område er opnået noget af betydning.

Må jeg til denne omtale af vore ændringsforslag blot knytte endnu en bemærkning. Vi har ikke haft administrationen til at hjælpe os med udformningen af forslagene, og det er derfor muligt, at der rent lovteknisk kan indvendes et eller andet imod dem. Hertil vil jeg blot sige, at hvis regeringen i øvrigt vil acceptere ændringsforslagenes realitet, finder vi vel ud af at rette på det, der muligvis kan være tale om at ændre.

Ved lovforslagets første behandling sagde jeg, at én ting meget vel kunne diskuteres, nemlig om det ville være klogt og rigtigt at søge de kvantitative restriktioner afløst af told. Uanset hvilket standpunkt man her måtte komme til, var der én ting, der efter min mening ikke kunne diskuteres og det er tanken om at beholde de kvantitative restriktioner og samtidig forhøje toldbeskyttelsen og så måske oven i købet lægge det tredje lag smør på brødet i form af en dumpinglov — og hvad ser vi i dag? I sidste uge foretoges anden behandling af en toldlov, som vel ingen vil bestride betyder en væsentlig forøgelse af toldbeskyttelsen på en række områder. Al den snak om et uforandret toldprovenu eller måske endog et lavere provenu betyder jo intet i den forbindelse. Forhøjelser og nedsættelser af tolden ophæver jo ingenlunde hinanden, men supplerer snarere hinanden i en udvidet beskyttelse. Toldindtægterne kan i det hele taget ikke beregnes. Hvor tolden sættes ned, stiger importen, og hvor tolden sættes op, falder importen. Provenuet kan teoretisk tænkes helt at bortfalde, hvis blot beskyttelsen er tilstrækkelig høj, men denne forøgede toldbeskyttelse, mere eller mindre moderat over de forskellige områder, sker nu samtidig med, at man fastholder de kvantitative restriktioner eller i hvert fald afviser at tage stilling til et program for den fortsatte liberalisering.

Vi får altså begge dele: højere toldbeskyttelse og ophævelse af restriktionerne i hvert tilfælde indtil videre. Så kommer den høje regering ganske vist med den tanke, som der har været givet udtryk for bl. a. i toldudvalget, men vel også i valutaudvalget, at man ville nedsætte et udvalg til at overveje det rigtige i at afløse restriktionerne med endnu højere told. Jeg husker ikke helt det gamle ordsprog, men det er vist noget om, at når ingenting skal ske, danner man en komité. Vi mener, at der allerede nu burde være taget positiv stilling til fortsat liberalisering, og jeg beklager, at de to små regeringspartier her formentlig har måttet bøje sig for overmagten, at dømme efter deres udtalelser ved første behandling.

Vi fik i udvalget et notat fra den højt-